

Hôm nay chúng tôi xin trình bày thêm về những tâm lý phức tạp trong mối quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu, với hy vọng hai thế hệ này sẽ hiểu nhau, xích lại gần nhau hơn giúp cho mối quan hệ giữa đôi bên được nhẹ nhàng, tốt đẹp. Thế ạ quý vị, cuộc đời chúng ta tính từ ngày chào đời đến ngày tạ thế cuộc đời thật chồng đời bao nhiêu năm. Rồi khi bước vào hôn nhân, khoảng thời gian vợ chồng sống bên nhau còn ngắn hơn nữa, những ngày ngắn ngủi này là những ngày chúng ta sống với cha mẹ chồng hay cha mẹ vợ, vì khi chúng ta biết các cụ thì hầu hết các cụ đã đi qua hơn nửa cuộc đời. Vì thế, là thế hệ con cháu chúng ta cần sống và cư xử thế nào để những năm tháng cuộc đời của chúng ta được nhẹ nhàng vui vẻ ạ.

Trên đây là vài vấn đề mà mẹ chồng nàng dâu, mặt người và trái tim sẽ nhìn nhận như sau:

Vợ chồng em sống với nhau đã được năm năm. Chúng em yêu nhau và rất là hạnh phúc, nhưng có một điều làm em buồn là mẹ chồng em cứ xem chồng em như đứa con nhỏ của bà ngày nào. Anh ấy năm nay ba mươi hai tuổi, tốt nghiệp đại học đã sáu bảy năm nay, nhưng đời với mẹ, anh ấy chỉ là đứa con nít. Ngày nào bà cũng gọi điện thoại đến nhà con nhỏ ăn cái này, uống cái kia để giữ gìn sức khỏe; như để xăng trong xe, như mua áo ấm cho khi đi bộ công viên, như đi nha sĩ, bác sĩ, v.v... Thế nhỡ có chuyện gì thì bà cho, và dù anh nói là không cần, bà cũng bắt buộc vào túi lì-xì màu đỏ, đưa cho anh gì đó như quà mừng đứa bé con. Nói tóm lại, bà cứ hiểu như không muốn chấp nhận cái thực tế là con trai của bà bây giờ đã có vợ và bà không còn phải chăm sóc chồng con như nhũn nhũn với con nữa.

Nếu mẹ chồng em chỉ chăm sóc chồng em như thế thì em cũng không phiền bao nhiêu, nhưng bà lại có vẻ ganh tị với em. Khi em nấu món gì được biết, bà nói, "Tôi nấu món này ngon hơn nhiều," và bà mua đồ với nấu ngay để cho thấy là bà nấu ngon hơn. Khi em mua sắm cái gì cho chồng thì bà nói: "Cô không biết ý nó đâu, tôi là mẹ nó tôi mới biết", hoặc nói: "Tôi đưa nó ra, nuôi tôi như tôi già nên tôi biết, cô làm sao biết ý nó được!" Không những thế, bà còn nói hay làm những điều để vợ chồng em hiểu lầm nhau, gây gổ với nhau. Em muốn sống hài hòa với bà mà hình như bà không muốn. Những điều làm em buồn hơn hết là chồng em không thấy những điều này là không bình thường. Anh nói mẹ anh không có làm gì quá đáng cả, chỉ vì em không thông minh, không hiểu bà nên khó chịu với bà thôi!

Nghe tâm sự của cô vợ trẻ vừa rồi, có lẽ nhiều người hiểu và thông cảm ngay, vì quý vị đã từng hoặc đang ở trong hoàn cảnh tương tự như thế. Như chúng tôi chia sẻ trước đây, con cái là công nghiệp Đức Chúa Trời ban cho cha mẹ nhưng con cái không thuộc quyền sở hữu của cha mẹ dù cha mẹ thế nào con bao nhiêu và hy sinh cho con nhiều đến chừng nào. Con cái, cũng như mọi điều chúng ta có trong đời này, là thuộc quyền sở hữu của Chúa, chúng ta chỉ là người quản lý. Trách nhiệm của chúng ta là chăm sóc, gìn giữ và làm ích lợi cho Chúa. Đời với những đứa con Chúa ban, chúng ta có trách nhiệm yêu thương, nuôi dưỡng và dạy dỗ cho nên người.

Khi con đã trưởng thành, chúng ta phải để con lựa chọn cha mẹ để làm công việc Chúa giao, sống cuộc đời Chúa đã định và trở nên người hữu dụng cho Ngài.

Dù mẹ là người đầu tiên bước vào cuộc đời con, người đầu tiên có mối quan hệ mật thiết với con, bà mẹ cũng chỉ như là một thành viên trong toán chèo tay tiếp sức, khi đến đúng thời điểm thì phải trao cây "ba-ton" cho con để con chèo tay quãng đường còn lại. Gia đình là nơi duy nhất giúp cho sự chuyển tiếp này được thực hiện cách tốt đẹp. Trách nhiệm của người mẹ là chuần bèn và giúp đỡ thế nào để những đứa con trai lớn lên sẵn sàng với cha và muốn gì cha thay vì họ sẵn sàng với mẹ và gần gũi với mẹ. Đây là một tiến trình mà kết quả phải là đứa con trai sẵn sàng với cha hơn là gần với mẹ, gì cha thay vì gì mẹ. Các bà đừng sợ là con sẽ gần với cha và xa mình. Dù thân với cha hay hợp với cha, đứa con trai không bao giờ vì cha mà cắt đứt mối quan hệ với mẹ, người cha chỉ là một yếu tố thêm vào chứ không thay thế mẹ. Tuy nhiên sẽ đến một thời điểm trong cuộc đời người con trai mà mối quan hệ với mẹ sẽ lui mờ dần, đó là lúc người con dần dần hình thành tình cảm của mình với một người đàn bà khác. Người con vốn thích mẹ nhưng mẹ không còn là người đáp ứng nhu cầu cho mình nữa. Đây là lúc người con trai có vợ và bà mẹ có con dâu, cũng là lúc đời sống có nạn đói vì sự níu kéo, tranh giành tình cảm giữa hai người đàn bà có chung đứa con trong đời sống người con trai.

Đến đây rõ ràng hình thành của người mẹ trên con trai, mẹ quý vợ cùng nhìn vào đời sống của một gia đình trong Kinh Thánh. Để đi tìm của gia đình này làø cha nhu nhược, mẹ nhàn quyên; cha mẹ thích con không để con đi và mẹ quá gần với con trai. Tất cả những điều đó đã đem lại chia rẽ và đau khổ cho một người trong gia đình. Đó là gia đình của Y-sác và Rê-bê-ca. Câu chuyện này được ghi trong sách Sáng thế ký, từ chương 25-27. Qua phần Thánh Kinh này, chúng ta biết về gia đình ông Y-sác như sau:

Đến năm sáu mươi tuổi ông Y-sác mới có con. Vợ chồng ông có hai đứa con trai sinh đôi, nhưng mẹ đẻ tính khác nhau. Ê-sau thì thích săn bắn nên hay vắng nhà, và biết nhu cầu thể xác nên được cha thích, vì Y-sác thích ăn thịt rừng. Gia-cốp thì tính hiền lành, chỉ quanh quẩn ở nhà với mẹ nên được mẹ thích. Ông Y-sác hiền lành, nhu nhược nên bỏ vợ lớn lớn. Khi Y-sác đã già, mẹ đã lìa đời, bà Rê-bê-ca là người quyên tằm nhàn tằm của mẹ và vợ. Y-sác là con của Áp-ra-ham, người được Đức Chúa Trời chọn. Theo truyền thống trong gia đình, khi người cha sắp qua đời thì nhân danh Chúa, chúc phúc cho con. Ông Y-sác muốn chúc phúc cho con lớn là Ê-sau, là đứa ông thích, nhưng bà Rê-bê-ca thì muốn Gia-cốp, con con của bà được cha chúc phúc. Một hôm bà Rê-bê-ca nghe chồng bỏ Ê-sau vào rừng săn bắn, đem vật nuôi cho ông ăn rồi ông chúc phúc cho. Khi Ê-sau đi rồi, bà bỏ Gia-cốp bắt hai con dê làm thịt, chính bà nấu một món đặc biệt rồi bỏ Gia-cốp giả làm anh, đem vào cho cha ăn để cha chúc phúc. Gia-cốp nghe mẹ tính của mẹ thì sợ, không dám làm theo, nhưng bà Rê-bê-ca bỏ con con vắng lòng bà, và bỏ để mẹ rồi có điều gì không hay bà sẽ chịu hậu quả. Cuối cùng, Gia-cốp đã vắng theo lòng mẹ để lại cha, gặt anh và con con phúc lành của anh.

Qua câu chuyện này chúng ta thấy bà mẹ chồng Gia-cốp là người có nhu cầu tham vọng lớn lao cho con trai chồng bà, và để đạt được nhu cầu đó, bà đã không ngại bỏ con làm điều gian dối, lừa gạt chồng con trai lớn và lừa dối người chồng mù lòa sắp chết. Lỗi lầm của bà Rê-be-ca là bà xem tình mẫu con ngang hàng tình vợ chồng. Bà đi u khi nếm người trong gia đình. Bà không còn tình thương đối với chồng, không vâng phục chồng, ép buộc con làm theo mưu tính gian dối của bà để đạt được điều bà mong muốn. Bà không làm gì cho con. Kết quả là Ê-sau đau khổ vì bỏ em lớn nhường giết, chồng phải lánh xa cha; hai anh em trở thành kẻ thù nhau. Vì sợ anh giết, Gia-cốp phải bỏ nhà đi trốn, bà Rê-be-ca còn lừa dối, sống một mình và chết trong cô đơn. Đây là hình ảnh của người đàn bà chồng rên, đi u khi nếm chồng con. Người người như thế thì người nam quý trọng trên con, có nhu cầu về tình cho con và buộc con làm theo ý mình để đạt được nhu cầu về tình đó, và vì thế thì người tỏ ra người cha con trai yêu đương, như người khác. Ngoài mưu mô của bà mẹ chồng rên, không vâng phục chồng, người bà mẹ khác cũng có thể tỏ ra nên người cha con trai không trở nên thành và không quân bình trong đời sống tình cảm. Xin Chúa giúp chúng ta nhìn lại chính mình và cách chúng ta cư xử với chồng con hãy thử khuyên dỗ mình và như Chúa sắp đặt, để không vô tình để lại những không tốt trên con cái, nhất là trên người cha con trai yêu quý của chúng ta.

Người bà mẹ quá chồng con trai, lo cho con quá nhu cầu, quá đáng cũng tỏ ra nên người cha con không trở nên thành. Có người bà mẹ làm việc vất vả để có tiền sắm cho con tất cả những gì con đòi hỏi mà không dám chi dùng một đồng nào cho mình. Bởi vì đi u gì con muốn là làm ngay, thì nể ả ăn đồ ăn may vá, giặt giữ quần áo, kể cả những việc con có thể làm được. Người người chăm sóc con quá đáng như thế thì người tỏ ra người cha con không có tinh thần trách nhiệm. Người cha con trai đó lớn lên sẽ nghĩ rằng người nào thì người mình thì phải phải vâng mình. Khi có việc người đó sẽ không biết giúp đỡ người nghĩ rằng nếu u và thì người mình thì phải phải vâng mình như mẹ đã lo cho mình ngày trước. Người bà mẹ chăm sóc con quá đáng không cho con cảm thấy hạnh phúc, thế là tạo ra nỗi lo lắng. Thay vì cho con cách làm một công việc gì đó, để khi không có mẹ bên cạnh con có thể làm được, người bà mẹ này thì người làm hết cho con và cảm thấy sung sướng khi con cần đến mình. Kết quả là người người con trai này dù 40, 50 tuổi vẫn còn gần gũi với mẹ và cần mẹ giúp trong mọi việc. Họ trở thành người người đàn ông thiếu tự tin, không có nghề nghiệp để phó vâng người khó khăn trong đời sống. Khi có việc, họ thì người là người người chồng khó tính, bất nết và người cãi vã. Người bà mẹ xem con trai là niềm vui và là sống của mình thì người trông mong con đáp lại người gì mình đã làm cho con, vì thế khi thấy con chi u chuồng chăm sóc việc, các bà sẽ đổ buồn giận, không chấp nhận vì cho rằng con đã phản bội mình. Trong khi đó mẹ người như Chúa dành cho các ông chồng là: phải yêu và như chính thân mình, yêu và hy sinh cho và như Chúa đã yêu và hy sinh cho người thánh của Ngài.

Còn xin Chúa giúp chúng ta tránh lại lỗi lầm của người bà mẹ này và nuôi dạy, chăm sóc con cách quân bình, để không tỏ ra nên người cha con hèn yếu, không trở nên thành và là gánh nặng cho người khác.

Minh Nguyên
Cḥng Trình Phát Thanh Tin Lành